

jest tedy úprava užívání jazyků v úřadování u úřadů celních podle čl. 43 odst. 1 jaz. nař. ve shodě s duchem jazykového zákona.

Jsou tedy pro posouzení otázky, má-li st-l podle § 2 odst. 2 jaz. zák. právo v podání k nss-u užítí jiného jazyka než státního, rozhodujícími jazykové poměry soudního okresu, v němž má své sídlo celní úřad, u něhož se stalo celní odbavení poštovní zásilky st-li svědčící, totiž soudního okresu prostějovského. Ježto pak v tomto okrese neobývá podle posledního soupisu lidu alespoň 20% státních občanů jazyka německého, nelze pro tento nedostatek zákonné náležitosti § 2 odst. 2 jaz. zák. přiznati st-li jazykové právo menšinové, a bylo proto stížnost v jazyce německém sepsanou odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 12.228.

Stavební právo (Slovensko): Ustanovení § 9 stav. stat. býv. župy Gemer-malohontské II. (potvrz. býv. uh. min. vnitra z 12. února 1898 č. 8654/1898-V) o zániku povolení stavebního, nebylo-li se stavbou, úřadem povolenou, ve lhůtě dvou let započato, nelze rozšiřovati na povolení parcelační.

(Nález ze dne 20. prosince 1935 č. 18.094/35.)

V ě c: Rolnické stavební družstvo v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o stavební povolení.

V ý r o k: Na ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Stěžující si družstvo podalo obecnímu úřadu v T. 22. května 1928 žádost o stav. povolení pro stavbu 20 rodinných domků a 3. června žádost o stav. povolení pro stavbu 5 rodinných domků. Při stavební komisi o žádosti z 22. května 1928 bylo konstatováno, že proti stavbě nebyly vzneseny žádné námitky. Při stavební komisi o žádosti z 3. června 1928 podal proti zamýšlené stavbě námitky svým právním zástupcem soused Dr. Ladislav H. V podstatě uváděl, že plochy pozemkové, jež po názoru úřadu mají býti plochami uličními, při kterých domky mají státi, jsou v jeho soukromém vlastnictví, odpíral dáti svůj souhlas k odstupu pozemků a bránil se proti tomu, aby byly domky povoleny s okny, dveřmi a vraty do jeho pozemků. Zástupci obce při stavební komisi přítomní odvolali se na to, že stavba je ve shodě s parcelačním plánem Dra H., který byl obcí schválen.

Výměry z 25. května 1928 a ze 13. června 1928 udělil okresní úřad v Tornale žádané stavební povolení podle § 59 zák. č. 45/1928 Sb. a § 6 žup. stav. statutu II. býv. župy Gemer-malohontské, konstatovav v důvodech prvního výměru, že proti stavbě nebyly vzneseny námitky, a zamítнув ve druhém výměru námitky Dra H. s poukazem na to, že námitky byly vyvráceny obecní radou obce T. při stavební komisi, a s upozorněním, že jinak jsou námitky rázu soukromoprávního, jež se dotýkají jen obce T. a Dra H., nikoli však stavebníka.

Odvoláním Dra H., podaným proti oběma výměrům, žal. úřad nař. výměrem z 22. dubna 1933 vyhověl, oba výměry napadnuté zrušil a nařídil nové projednání věci. — — — —

Ve věci samé uvažoval nss o stížnosti takto:

Stav. statut býv. župy Gemer-malohontské II., potvrzený býv. uh. min. vnitřně dne 12. února 1898 pod č. 8654/1898-V, který platí také pro stavby v obci T., upravuje rozdělení pozemků (parcelaci) především v § 10, kde se stanoví, jaký minimální rozsah má mít stav. pozemek. V dalším § 11 se předpisuje, že obytné budovy mají být zpravidla zřízeny na uliční stavební čáře, a v odst. 3 téhož paragrafu se stanoví, že za účelem regulování ulic třeba určit uliční a stav. čáru. Podle § 2 odst. 1 a) statutu mají pak být v situačním plánu, jež nutno přiložit k žádosti o stav. povolení, vyznačeny ulice a cesty před budovou. Z těchto ustanovení vyplývá, že stav. statut II. župy Gemer-malohontské právě tak jako jiné stavební řády předpokládá, že žádosti o stav. povolení bude předcházet řízení o rozdělení pozemků, ve kterém se určí nejenom jednotlivá staveniště, nýbrž i plochy pro veřejná prostranství a čáry uliční. Vycházel-li tedy žal. úřad ze stanoviska, že pro pozemkovou plochu, na níž jsou projektovány stavby, pro něž bylo žádáno o stav. povolení, nebylo provedeno dosud parcelační řízení, pak právem nařídil, aby se tak stalo, a námitka stížnosti, jež popírá, že by během stavebního řízení bylo možno naříditi provedení parcelace, se jeví bezdůvodnou.

Je arci otázkou, zda žal. úřad mohl právem v daném případě mít za to, že pro příslušné území není pravoplatného parcelačního povolení za účelem regulace dotyčné oblasti. Tento svůj úsudek opírá žal. úřad o dva důvody, a to jednak, že obec nemá pravoplatného regulačního plánu, neboť reg. plán obce nebyl vrchnostensky schválen, jednak, že parcelační plán Dra H. nemůže se týkat stav. povolení pro družstvo, které si musí podati samo novou žádost o parcelaci, a že plán ten ztratil kromě toho pravoplatnost následkem neprovádění ve smyslu § 9 stav. statutu. Oba tyto důvody klade žal. úřad vedle sebe, vycházejí zřejmě z úvahy, že by odvolání Dra H. nemohl vyhověti, kdyby v obci byl pravoplatný reg. plán anebo kdyby území, o něž jde, bylo alespoň platně parcelováno. Stížnost obrací se jedině proti úsudku žal. úřadu, že toto území není parcelováno, a namítá, že podle parcelačního plánu Dra H. se v obci stále staví a že také nemohl tento plán pozbyti platnosti neprováděním, neboť § 9 stav. statutu, žal. úřadem citovaný, týká se povolení stavebního a nikoli povolení parcelačního.

Nss musil dáti stížnosti za pravdu. Především sluší uvést, že parcelace pozemků je svou povahou aktem, směřujícím in rem, takže schválené rozdělení pozemků nemá význam pouze pro toho, kdo žádost o parcelaci podal, nýbrž — dokud nedojde k platné změně parcelace — pro každého budoucího majitele dotyčné pozemkové plochy. To plyne z úvahy, že parcelace má za účel, jak to stanoví i stavební statut II. župy Gemer-malohontské, aby byla vyměřena staveniště a určeny plochy pro ulice. Nebylo by lze vůbec pochopiti, proč by ten, kdo hodlá podniknouti stavbu v rámci směrnic parcelace pro určité území schválené, musil znovu se o rozdělení pozemků ucházeti, neboť osoba stavebníka je v této relaci, ve které jde jedině o určení objektivních směrnic pro budoucí zastavění plochy pozemkové, bez významu. Pokud pak jde o zánik parcelačního povolení Dra H. proto, že nebylo prováděno, je nutno kon-

statovati, že § 9 stav. statutu upravuje ve svém odst. 2 pouze zánik povolení stavebního, nebylo-li se stavbou, úřadem povolenou, ve lhůtě dvou let započato, nejedná však vůbec o povolení pracelačným. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že důvod, pro který žal. úřad nařídil provedení parcelačního řízení, neobstojí a že udělená stavební povolení byla tudíž zrušena neprávem. Ježto pak žal. úřad dospěl k tomuto svému výroku mylným výkladem ustanovení stav. statutu, bylo nutno nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost.

Č. 12.229.

Řízení před nss-em: * Bylo-li rozhodnutí ministerstva obchodu o rozdělení vymetacích obvodů kominických nálezem nss-u zrušeno, odpadl tím právní základ pro přikázání vymetacích obvodů jednotlivým mistrům kominickým, a je proto výměr zemského úřadu, kterým bylo přikázání to provedeno, zrušiti podle § 7 zák. o ss, i když výměr ten byl vydán dříve, než zmíněný zrušovací nálezh nss-u.

(Nález ze dne 20. prosince 1935 č. 20.348/35.)

Prejudikatura: Boh. A 8898/30.

Věc: Hildegarda M. v B. (adv. Dr. Zoltán Moravitz z Bratislavy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o přikázání vymetacího obvodu kominického.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Ministerstvo obchodu rozhodnutím z 13. dubna 1932 zamítlo odvolání st-lčino z výměru zemského úřadu v Bratislavě ze 17. prosince 1931, kterým bylo území města B. znovu rozděleno na vymetací obvody kominické. Řečené rozhodnutí ministerstva obchodu bylo nálezh nss-u z 23. října 1934 zrušeno pro vadnost řízení.

Na základě cit. rozhodnutí min. obchodu přikázal městský notářský úřad v Bratislavě st-lce výměrem z 30. června 1932 vymetací obvod, označený v tomto výměru jako obvod 4/II, aby v něm provozovala živnost kominickou.

Odvolání, které podala st-lka společně s jinými dvěma majitelkami živnosti kominické, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Podle § 58 živn. zák. může zemský úřad, vyslechnuv společenstvo zřízené pro živnost kominickou a obecní zastupitelstva, z důvodů policie požární naříditi, aby provozování této živnosti bylo ohraničeno podle obvodů. Takové ohraničení má za následek, že v ohraničeném obvodě jen ti majitelé živnosti kominické jsou oprávněni vykonávati práce kominické, kteří mají v tom obvodu své stanoviště. Je samozřejmé, že lze přikázati vymetací obvody jednotlivým majitelům živnosti kominické, aby v nich vykonávali práce kominické, jen tenkrát, jsou-li vymetací obvody s konečnou platností stanoveny. Totéž platí o jejich změnách podle 4. odst. § 58 cit. zák.